

Libris
EDITORIAL

CUPRINS

CAPITOLUL I.....	13
CAPITOLUL II	21
CAPITOLUL III.....	35
CAPITOLUL IV.....	51
CAPITOLUL V	69
CAPITOLUL VI.....	85
CAPITOLUL VII	93
CAPITOLUL VIII	111
CAPITOLUL IX.....	123
CAPITOLUL X	131

În sfârșit, după destul de multe căutări, reușim să ne întâlnim. Demonul cel generos s-a dovedit a fi neașteptat de amabil:

— *Pot să-ți ofer orice. Grase, slabe, tinere, bătrâne, fete, albe, negre, asiatice, înalte, scunde, cu defecte, am unele groaznice, de-a dreptul hidease, vii, ori moarte dacă vrei să încerci o marfă mai rară. Virgine sau putrede de perversiuni, n-ai decât să grăiești și-ți aduc pe dată. Ne înțelegem noi. Poate, dacă mă găsești în toane bune, ca astăzi, ți le dau pe toate la preț de una. Și nici măcar nu plătești acum.*

Nu te repezi. Stai puțin pe gânduri:

— *Ce-mi oferi tu, am tot avut. Credeam că ești mai priceput. Eu caut altceva. Eu caut FEMEIA! Ai așa ceva?*

Demonul s-a frământat ce s-a frământat, a clătinat din coamă, apoi a coborât privirea.

— *Nu, n-am. Nici n-am auzit să existe o asemenea creatură. Pleacă. Du-te. Caută în altă parte. Of, nefericitule...*

Urli de mama focului. Ceilalți îți verifică scutecul. Uscat. Nu ăsta era motivul. O femeie se desface la piept și-ți umple gura cu un fel de cocoloș roz-marونیu. Crezi că e de mâncare și muști din toate puterile. Femeia ți-pă la rându-i pentru că o doare. O alta, ceva mai în vârstă, o domolește zicându-i că ăsta e destinul lor pe pământ.

— Taci, nu fi proastă. Mă-ta mare a născut nouă și n-a mai murit. Bine că e băiat. O să fie puternic.

Reiei molfăiala, dar nu te alegi cu nimic. Nemulțumit, gata s-o iei de la capăt cu urlatul, simți că un firicel nedefinit începe să-ți umple gura. Tragi, sugi, sorbi, improști pe de lături asemeni oricărui animal. Nu-i nicio măreție, doar suferință și instinct. Ea vrea să scape de durerea din pieptul umflat peste măsură iar tu încerci din răputeri să trăiești pentru că așa ai fost programat.

Vrei, nu vei, crești. Nevoile se intensifică, tainul de lapte abia îți ajunge și urlul din nou. Doar sticla aia numită biberon te potolește. Orificiul suzetei e pe măsură și jetul devine mult mai cuprinzător. Odată cu ultima masă la

sân se presupune că apropierea intimă de femeia numită mama s-a sfârșit definitiv. Ești din ce în ce mai legat de obiecte numite linguriță, cană, farfurioară. Când le vezi, începi să zâmbești. Știi că ele îți vor transmite o stare de bine. Mănânci. Dormi. Înveți să te ții pe picioare, să pășești și să te ceri la oală. Coana-mare e singura care pricepe.

De acum nu trebuie să mai stai cu orele în propriile dejecții. E primul mare pas spre independență. Spre ușurarea celor din jur, ți-l asumi. Victoria e reciprocă.

CAPITOLUL I

Pe la trei ani, izbucnește. Începi să vrei, să știi, să poți, să faci. Cauți, te arzi, te înțepi, te lovești, duci lichidul roșu la gură, te guști. În același timp, faci lucruri interzise. Oamenii mari, robiți între timp de naivitatea uitării, te cred un înger din dantelă, dar tu ești viu, nu-ți pasă de ei.

Fără să vrei, descoperi zborul. Plutirea e scurtă, cam de vreun metru, dar parcă ai aripi. Sari de pe lada studioului în pat. Direct în picioare. O dată, de două ori, de cinci ori.

— Termină, odată! O să rupi arcurile, auzi ca prin vis.

Continui.

— Vezi c-o să te lovești!

Cum să te lovești? Când zbori, nu există obstacole.

— Aha! Acum ai pățit-o! Ți s-a rupt popoul în două. Ia uită-te.

Nu poți să nu le dai importanță. Dacă au dreptate? Te pipăi. Descoperi nenorocirea. Într-adevăr, e crăpat în două. Măcar nu te doare. Fugi la oglindă cu pantalonii în vine. Privești de-a-ndăratelea. Te îngrozești. Din apa geamului, ceea ce tu credeai că este un întreg prevăzut cu un fel de gaură s-a transformat brusc, în urma săriturilor, în două fese identice care te privesc sfidător. Ești confuz și speriat. Începi să urlî. Ceilalți rîd. Ceea ce credeai tu că este realitate tocmai plecase să dea o raită prin vecini. Mai bine încetezi să te uiți. Când te întorci cu spatele, popoul se lipește la loc. Cu pantalonii ridicați ai toate șansele ca lucrurile să fie ca înainte.

Ești singur.

A doua zi ai uitat cu totul. Parcă așa a fost de când lumea. Reiei salturile și te alegi cu o scatoalcă. Merită.

Descoperi frumusețea cuvintelor speciale și le încerci forța. Cineva cu gura cam slobodă tocmai s-a scăpat iar tu te afli la locul potrivit, în momentul cel mai propice.

— Curu, curu, curul!, strigi cât te țin rărunchii topăind în jurul propriei axe, în timp ce îl arăți tuturor triumfător.

După primul moment de consternare, cineva mai cu cap convoacă o mică adunare din care nu auzi decât sușoteli fără sens.

— Curu, curu, curul!, nu te lași, indiferent ce preț vei avea de plătit.

Ceilalți par să-și vadă de treburile lor, fără să-ți dea nici cea mai mică atenție. Ești nedumerit. Așteptai o

altă reacție și, când colo, n-ai făcut nicio brânză. Ori te-au învins într-un fel numai de ei știut, ori ai greșit ținta. Cuvântul „cur” s-ar putea să fie la fel de banal ca și „pară”, „râma”, „găleată”.

— Curu, cu...

Gata! Nu mai are niciun rost. Pleci să te joci în camera vecină. Cuvântul și-a pierdut savoarea și n-o să-l mai folosești de față cu ei. A devenit neproductiv.

Ai deja patru ani. În spatele casei este magazia. Spațiul interior e magic și de nestrăbătut. Undeva, sus, la o înălțime pe care doar visezi să o ajungi vreodată, se află un lacăt gigantic, ruginit, ca un paznic al tainei și al inițierii la care încă nu ai acces.

Într-un colț, scândura e roasă. Șobolani cenușii intră și ies fără să le pese că nu sunt singuri. Desigur, te percepe ca fiind încă un pui de ceva, incapabil să le facă vreun rău, prea mare pentru a fi mâncat, deci neutru. Când te joci prin grădină însoțit de vreun adult, nu zărești nici țipenie, dar cum rămâi singur, apar ca prin farmec. Gaura de jos este destul de mare să privești înăuntru, după ce te întinzi pe pământ, fără să-ți pese de haine. Cum printre scândurile vechi intră destulă lumină, după ce ochii se obișnuiesc cu întunericul, înăuntru se vede destul de bine. Șobolanii par destul de veseli și jucăuși, dedându-se cu precădere la două activități plăcute și revigorante.

La început se plimbă de colo-colo aparent fără rost, dar când drumurile li se intersectează, fie defecă

amândoi odată, ori pe rând, fie se cațără unul peste altul de comun acord, fac mișcări repezi de du-te-vino, chițăie mulțumiți și iar își văd de treabă.

Pentru că nu au curte, Alex și Dora, prietenii și vecinii mei, vin adesea să ne jucăm împreună. Îi pun la curent cu activitatea șobolanilor și decid că n-ar strica să experimentăm.

Mai întâi, când știi că nu toate sunt în regulă, îți iei măsuri și te ascunzi. În spatele magaziei crește nestingherit un hățiș de arbuști. Tot timpul e penumbră și nu poți fi văzut. Ai învățat deja cuvântul „rușine”, așa că te ferești să faci în public ceva compromițător.

Fără veste, Alex se oprește din joacă. Face un semn cunoscut numai de noi și-l urmărim la unison spre ascunzișul verde. Scândura magaziei, pe jumătate putredă, riscă să se degradeze și mai mult. Trei jeturi mititele o inundă. Dora face și ea din picioare, cu o abilitate de scamator. Nici măcar nu-și scoate pantalonașii. Dintr-o mișcare, dă la o parte bucata din cârpă de tetra, despică iute chestia aia roz folosind doar două degete și, câteodată, ne-o ia înainte.

Cele trei pipiuri au culori diferite și te întrebi de ce. Alex, mai înțelept și mai sfătos, găsește un răspuns magistral:

— Al meu e mai galben pentru că înting cu pâinea în uleiul din tigaie. Nu-mi place să rămână ceva în farfurie.

Lucrurile au căpătat o explicație științifică, s-au lămurit pe de-a-ntregul, deci reiei joaca. Cauți, iscodești, experimentezi. Descoperi că lopățelele din plastic făcute

pentru săpat numai în nisipul de la mare sau oriunde l-ai fi găsit sunt mai eficiente decât credeai. Dacă pământul este moale, groapa se adâncește cu ușurință. În schimb, când solul pare de nestrăpuns, lichidul gălbui capătă o utilizare de-a dreptul practică. Echipa intră în pauză de creație și se concentrează. Curând, cel puțin unul din cele trei jeturi începe să funcționeze. Nu te repezi cu lopata din prima. Știi lecția și aștepți câteva minute până lichidul începe să-și facă efectul.

Acum e bine. Poți să sapi liniștit. Scoți câteva lopățele de clisă cu miros de amoniac, pământul e iarăși tare, dar nu intri în panică. Mergi în casă, ceri apă, dar ești refuzat. Transportul cu gălețușa e interzis, să nu te uzi pe haine ori pe picioare. Să nu răcești. Să nu te murdărești. Să nu te stropești. Să nu.

N-ai ce să faci. Vine momentul sacrificiului.

— Ce-i cu tine aicea? Nu ești la joacă?

— Ba da, da' mi-e sete.

Din pragul ușii, cei doi te susțin. Și lor le e sete. Cerem a doua cană. Bănuitoare, o mână energică se vâra între gât și cămașă. Nu descoperă nimic. Pielea și gulerul sunt la fel de uscate. Andu, mai cuprinzător, a căpătat-o chiar pe a treia.

Inundată la cotă maximă, burta începe să doară. Nu-i nimic. Încolonat, te întorci la șantier. Te așezi pe vine. Nu e o poziție tocmai comodă, dar foarte eficientă. Preaplinul burții suferă parcă mai puțin și grăbești întrucâtva procesul. Stai ce stai, privești în gol, instinctul îți spune că merită. Dintr-odată, te luminezi. Vine.

Gropița e destul de cuprinzătoare. Cu pantalonii lăsați, spate în spate ca să încapă toată lumea, asemeni unei orhidee cu trei petale din carne fragedă, depui la unison însemnul teritorial. Te ridici, te simți mai ușor, îți vine să țopăi. Folosești frunze de liliac. Cam mici, dar netede, nu înțepă. Cele de nap sălbatic sunt mai eficiente, dar pline de peri urzicători. Groapa e astupată și bătătorită. Mâine sau data viitoare o să faciți alta și n-ar trebui să te mai întrebi de unde tot apar râmele alea uriașe, groase cât degetul, care inundă zona.

De acum înainte știi că o parte din tine va rămâne unită într-o veșnicie de câte o altă parte din ceilalți doi. Prietenie pe viață. Ca un fel de frăție de cruce prin dos.

Alex și Dora merg zilnic la grădiniță. Tu stai toată dimineața după coada celorlalți. Ești singur și te agiți. Îi plictisești. De vreo două ori, ca să stai într-un loc, le-a dat prin cap să te pună să faci ouă. Nu-i greu. Nu departe de magazie este cotețul găinilor. Știi cum se procedează, doar ai văzut de atâtea ori. Te așezi pe cuiabar, stai o vreme, cotcodăcești până nu mai poți, vine cineva să te verifice, după care te ridici. Asta a fost. Oul e gata.

Când nu faci ouă, n-ai astâmpăr. Prostie după prostie, și vorbești mult. Întrebi mult. Prea mult. Te alegi cu o scatoalcă. Nu-ți pasă, ești obișnuit. Pentru că te-ai făcut mai mare, ai nevoie de un cuiabar mai cuprinzător. Cazanul cel vechi pentru fiert rufe este tocmai pe măsură. Pe fund au așezat niște cârpe ca să nu te tragă tabla, dar tu știi că sunt acolo pentru protecția oului care

va să vină. Ești mai înalt decât o găină, nu ai un cuibar adevărat cu paie, deci va cădea cam de sus și s-ar putea sparge. Au perfectă dreptate.

Gata. Ești la datorie. Când stai în picioare, abia treci cu privirea de marginea recipientului. În sfârșit, simți că faci un lucru folositor. Stai pe vine având în minte imaginea viitorului ou. Te gândești la găini și uiți de amorțeala din picioare. Pe ele de ce nu le doare?

Pantalonii trebuie să rămână pe tine. La oameni, oul poate să treacă prin orice. Dacă îi dai jos, faci altceva. Iată un adevăr de necontestat.

Secretul oului este răbdarea. Abia când își aduce aminte de tine și vine să te caute, ai voie să începi să cotcodăcești. Din când în când te ridici în picioare. Faci câteva genuflexiuni cu ochii ținți la peretele spiralat al cazanului. Dacă privești spre ou, vraja se destramă. Un fel de știință cuantică despre care încă nu ai habar.

Prima dată a fost cel mai greu. Te tot uitai în jos. Printre cârpe, nimic. Abia când îți pierduseși speranța, cineva, care ținea o mână la spate, te apleacă de cap cu cealaltă, se lasă în jos și ți-l arată. Un ou mic și pricăjit ca de puicuță. Bun și ăla. Întâiul tău ou. Și n-ai decât patru ani.

După miros, se apropie ora prânzului. Ar cam fi timpul. Coana-mare se apleacă după ritualul știut, moșmondește ceva prin cârpe și, gata! Ești fericit. De atâta cotcodăcit, abia mai ai glas. Oul e curat, frumos, lipsit de găinașul obișnuit. Te gândești ce bine e că ai învățat să folosești la vreme și cum trebuie hârtia

igienică. Mâine, la micul dejun, ai un regal. Mănânci propriu-ți ou cu sare și multă pâine. N-ai de ce să te temi. E proaspăt, abia l-ai făcut ieri. Verifici semnul făcut pe coajă cu creionul roșu. E același. Ești mulțumit. O să mai faci și altă dată, doar să te bage în cazanul cu margini în spirală.

Mănânci. Dormi. Visezi. Te trezești. Uiți. Alex și Dora te strigă la joacă. Se face seară. E încă lumină.